

חברותא

חומר לימוד שבועי

פרשת
אחרי מות

myshliach.net

אחרי מות

מתורגם ללה"ק

האמור בירושלמי⁴ שהאדם יידרש למסור דין וחשבון על כל דבר מאכל שראה ולא אכל ממנו.

יתר על כן טוענים הם: מאחר שביצוע הכל – קשה מאד, לא כדאי להרבות בחומרות והידורים, בגללם עלול אדם, ח"ו, להפסיד את העיקר. חומרות יתרות עלולות להביא לידי עזיבה גמורה את דרך התורה ח"ו. הם מביאים הוכחה לכך מחטא עץ הדעת, שורש כל החטאים, שכתוצאה מתוספת איסור שהקב"ה לא צוה – "לא תגעו בו" נוסף ל"לא תאכלו ממנו" – יצא החטא.

ג. ברם, טענה זו בטעות גדולה יסודה, ותשובה לדבר: "כולם מרועה אחד ניתנו". בגלל ה"לאו" של "לא תסור" יש גם לגזירות דרבנן תוקף וחומר של דינים דאורייתא. הבדלי ההלכות בין דאורייתא לבין דרבנן הם מפני שכך רוצה התורה – שבדאורייתא

א. לפסוק "ושמרתם את משמרת" נאמר בגמרא¹: "עשו משמרת למשמרת". כאן יסודם של הגדרים והסייגים דרבנן, וגם של הגדרים והסייגים שכל יהודי חייב לגדור עצמו בהם – אפילו ביחס לדברים המותרים – כדי לא לבוא ח"ו לידי איסור,

כאמור בספרי מוסר שיש להישמר ממאה שערים של היתר כדי לא להגיע לשער של איסור.

ב. מצויים כאלה הטועים וטוענים: לשם מה יש לחפש חומרות חדשות? אם ביחס לדברים שנאסרו ע"י רבותינו שבכל דור נאמר: "לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך"², וגם בהם אין לדקדק יותר מדי, שכן אינם אלא "דרבנן" – אבל חומרות חדשות ודאי שאין לחפש, "דייך מה שאסרה לך התורה"³.

ומביאים הם הוכחה לדבריהם מן

לא היה ביכולתו להשאיר לאחר החטא בגן עדן).

מרכבה – כל מעשייה הם ברצון הרוכב, ולפיכך אין כאן מקום לגדרים וסייגים, משום שאין חשש של כשלון, ואדרבה: לא זו בלבד שהגדרים והסייגים מיותרים: הם אף מהוים חסרון,

– שכן זה שהוא בבחינת מרכבה לאלקות וכל עשיותיו – קדושה, בשעה שהוא עוסק בענין הריהו מרומם אותו, ובכך שהוא נמנע מלעשות דבר הריהו מונע את התעלותו – דוגמת אכילת קדשים, אכילת שבת וכו'.

אבל במקום שיש צורך בגדרים וסייגים – הם מהוים יתרון.⁷

(משיחת ש"פ שלח, תשט"ז)

יהא הספק לחומרא, ובדרבנן – ספיקו להקל⁵ וכד'.

כך גם ביחס לחובה המוטלת על כל אחד לגדור עצמו בדברים המותרים, שכן גם זה ציווי התורה – "ושמרתם את משמרתי".

נוסף למצות עשה⁶ של "קדושים תהיו וגו' והתקדשתם" – "קדש עצמך במותר לך" – נכלל הדבר גם ב"ושמרתם את משמרתי – עשו משמרת למשמרת".

ד. וכלפי ההוכחות מן הירושלמי ומחטא עץ הדעת – תשובה:

אדם הראשון בהיותו בגן עדן היה "מרכבה" לאלקות ולא היה לו כל מגע עם הרע, וראיה לדבר מכך שגן העדן אינו סובל את מציאות הרע (ולפיכך

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה התרגום באחריותם בלבד!

אחרי מות

מתורגם ללה"ק

בני אהרן, נדב ואביהוא, חשו צמאון עז לדבק באֱלוֹקוֹת, הם התעלו מאוד והגיעו לכלות הנפש, עד שיצאה נשמתם מרב תשוקה לאֱלוֹקוֹת, כנאמר: "בקרבתם לפני ה', וימותו".

אחרי מות שני בני אהרן אומר הקדוש-ברוך-הוא למשה: "דבר אל אהרן אחיך, ואל יבוא בכל עת אל הקדש".

כל ספורי התורה הם הוראה נצחית לכל יהודי בכל זמן ובכל מקום. כל יהודי הוא "מתלמידיו של אהרן", ומהוראה שנאמרה לאהרן תקפה לכל יהודי.

התורה הקדושה אמנם דורשת מהיהודי שיתנה בתוך העולם הזה הגשמי, שיתעסק בדברים גשמיים ועל ידי כך ימלא את הכוונה האלוקית: "נתאנה הקדוש-ברוך-הוא להיות לו דירה בתחתונים"; אולם עבודה זו צריכה להיות אצל היהודי באופן של "ועל פרום אתה חי". הצמאון של היהודי ותשוקתו התמידית צריכים להיות הנתקות מחיי החלין והדבקות באֱלוֹקוֹת, "לבוא אל הקדש", והוא מתאפק מלעשות זאת רק מפני צווי ה' המורה לו להשאר בעולם הזה הגשמי, ולעבד את ה' מתוך ועל-ידי הגשמיות.

עבודתו של היהודי צריכה להיות עבודה אמיתית, המעידה על פונתו הפנימית. גם העבודה המבטאת בצווי "ואל יבוא בכל עת אל הקדש" צריכה להתבצע לא רק כדי לצאת ידי חובה, אלא זהו צריך להיות רצונו האמתי של היהודי. עליו לרצות בפנימיות נפשו לקיים את הצווי שלא לבוא בכל עת אל הקדש, כדי שיוכל לבצע כראוי את רצון ה' לעבדו בעולם הזה ולהפוך את הגשמיות למקום השכנת הקדשה.

אלו הִיָּה נִדְרָשׁ מִן הַיְהוּדִי שֶׁיִּפְעַל עַל עֲצֻמוֹ שְׂלֵא יִהְיֶה לוֹ צְמֵאוֹן לְבוֹא אֶל הַקֹּדֶשׁ, לֹא הִיָּתָה מִתְעוֹרְרֵת אֲצִלְנוּ תְּמִיָּהָה. הַיְהוּדִי הֵנוּ בְּטֵל לָהּ. אִם הַקֹּדֶשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְצוּהָ עָלָיו שְׂלֵא לְבוֹא, מִמִּילָא לֹא מִתַּחֲשֵׁק לוֹ לְבוֹא אֶל הַקֹּדֶשׁ.

אוּלָּם, בְּזִמְן שֶׁיְהוּדִי מְצוּהָ שִׁיְהוּהָ לוֹ צְמֵאוֹן אֲמַתִּי לְבוֹא אֶל הַקֹּדֶשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אוּלָּם עִם זֹאת עָלָיו לְהִמָּנַע מִכָּף, מִתְעוֹרְרֵת הַשְּׂאֵלָה: בִּיצֵד יִכּוֹל הַיְהוּדִי לְקַיֵּם שְׁתֵּי מִגְּמוּת הַפּוּכוֹת? בִּיצֵד יִתְכַּן שִׁיְהִי לוֹ שְׁנֵי רְצוֹנוֹת אֲמַתִּיִּים, פְּנִימִיִּים, הַפּוּכִים זֶה לְזֶה? הַתְּשׁוּבָה לְשְׂאֵלָה זוֹ טְמוּנָה בְּצוּי עֲצֻמוֹ הַמוֹפִיעַ בְּפָרְשֵׁתְנוּ. "וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה, דַּבֵּר אֶל אֶהֱרֹן אַחִיד". כִּדִּי שֶׁהַיְהוּדִי יוּכַל לְאַחַד שְׁנֵי רְצוֹנוֹת הַפְּכִיִּים אֱלוֹ עָלָיו לְשִׁמְעַ לְמֹשֶׁה רַבֵּנוּ. כֹּל עוֹד הַיְהוּדִי עוֹמֵד בְּמִצִּיאוֹת שְׁלוֹ, אֵין הוּא מְסַגֵּל לְרְצוֹת בְּאֲמַת וּבְתַמִּים שְׁנֵי רְצוֹנוֹת הַפְּכִיִּים. אוּלָּם, כַּאֲשֶׁר הוּא מִתְמַסֵּר לְמֹשֶׁה, מֹשֶׁה שְׁבִדּוֹרוֹ, הָרִי אֵין לוֹ רְצוֹנוֹת פְּרָטִיִּים כָּלֵל. כֹּל רְצוֹנוֹ הוּא הָרְצוֹן הָעֲלִיּוֹן בְּלִבְדּוֹ, רְצוֹן ה'.

הַקֹּדֶשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נוֹשֵׂא הַפְּכִים, וְאֲצִלוֹ שְׁנֵי כּוּוֹנִים הַפְּכִיִּים אֲפֻשְׁרִיִּים בְּהַחֲלֵט. מִכִּיּוֹן שֶׁהַקֹּדֶשׁ-בְּרוּךְ-הוּא רוֹצֵה כָּף, מְסַגֵּל לְכָף גַּם הַיְהוּדִי, מִבְּלִי שֶׁשְׁנֵי הָרְצוֹנוֹת יִבְלָבוּ זֶה אֶת זֶה.

(מעובד על-פי 'לקוטי-שיחות' חלק ז, עמ' 125-127)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה
התרגום באחריותם בלבד!

מהפסוק בפרשת השבוע "ושמרתם את משמרתי" לומדים חז"ל שיש לעשות משמרת לסייגי התורה. וכאן היסוד לסייגים ולחומרות שהנהיגו חז"ל לאורך כל הדורות על דברי וציוויי התורה. כלומר, התורה אומרת על דבר מסויים שהוא אסור, וחכמים בכדי שלא להכשיל את האדם לקחו צעד אחד אחורה ואמרו שלא רק זה אסור אלא אף דבר הדומה לו או דבר שעלול לבלבל.

התמיהה:

יבוא אדם ויטען, מה לי שמירת כל אותן חומרות. מספיק לי באיסורים שהנהיגה התורה ואיני מוצא כל מקום לחולל סייגים חדשים. מה גם ששמירה על עוד ועוד דברים עלולה בסופו של דבר לגרום לכך שהעיקר יינטש?

הפתרון:

והתשובה לאותו אדם, פשוטה: בעצם אין שום הבדל בין הסייגים והחומרות לבין הציוויים המפורשים - הכל מגיע מהתורה (כמו שאנו רואים בפסוק השבוע), אלא שרצון התורה הוא שיהיו חומרות כאלו שייראו לנו כסייגים וכאלו שיהיו גם רשמית מצד התורה אולם בעצם הדבר, הכל הוא רצונו של הקב"ה, ולא רק שהחומרות לא מפריעות או מחסירות מהעיקר, אלא אדרבה - נצרך הוא עבורו ביותר.

שחא יספיק להתרט ותוך כמה שניות נשמע קולו של אורי על הקו. בהתחלה גמגם שמוליק ואיבד את המילים, אבל אורי עודד אותו לא להתבייש ושמוליק מצא את עצמו מספר לו על הדאגה של אבא בימים האחרונים, על השיחה ששמע...

אורי הקשיב לו בריכוז. הוא לא ידע על הקושי של בית חב"ד, בכלל לא חשב מאיפה הם מקיימים את כל

הפעילות שלהם שזכה להשתתף ולהנות ממנה בחודש האחרון. הוא אמנם נתן סכום מכובד לשליח בערב החג כתרומה לקראת הפסח, אבל לא חשב שהמצב חמור כל כך...

"אל תדאג שמוליק חמוד, כל הכבוד שהתקשרת אלי. אני אשתדל לבקש מאבא שלי שיעזור ואולי אעשה עוד כמה טלפונים לגבירים שאני מכיר שיוכלו לעזור..."

בעז"ה עד סוף שבוע אבא שלך כבר לא יהיה מודאג!!" עודד את הילד ושמוליק זרח מאושר מעבר לשפורפרת.

"תודה רבה לך ממש אורי! לא חשבתי שתעזור לי כל כך..." הודה לו במילים נרגשות, "חכה

קודם כל שאצליח לעזור", צחק אורי, "ורגע שמוליק אולי גם אתה תועל לעזור לי... שכחתי אתמול לספור ספירת העומר, מה כני צריך לעשות? מותר לי לספור היום?"

האם תדעו איזו הלכה מסתתרת?

השעון הראה על השעה 5 ושמוליק נשם עמוק וניגש לטלפון. אצבעותיו רעדו מהתרגשות בזמן שלחץ על הספרות לפי הסדר שכתב לעצמו על דף קטן.

מאז ששמע את השיחה הלילית של אבא ואמא, בו דברו על המצוקה הכלכלית של הבית חב"ד הוא לא הפסיק לחשוב על רעיון שיוכל לעזור. וכשכתב לרבי נזכר פתאום באורי. הוא יוכל אולי לעזור!!

אורי היה בחור יהודי שהגיע לטייל בפרומוסקה. הוא ביקר בבית חב"ד שלהם בחודש האחרון מספר פעמים, וגם השתתף בליל הסדר ובתוכניות החג.

באחד הימים של ערב פסח, הוא ביקש משמוליק שיעזור לו לשלוח מכתב לרבי, שמוליק הביא לו דף ועט מפנית הכתיבה שנמצאת בבית חב"ד, והסביר לו בכמה מילים על כתיבה לרבי. לכן נזכר בו עכשיו שמוליק כשכתב בעצמו לרבי. במהלך החג הם שוחחו ביניהם קצת ואורי סיפר לו על הוריו העשירים שעוסקים בעסקי נדל"ן מסביב לעולם.

שמוליק החליט עכשיו להתקשר אל אורי ולשתף אותו המצוקה, אולי הוא יהיה מוכן לגייס את הוריו לעזרה.

אבל... הוא מתבייש פתאום. כבר שעה שהוא עומד ליד הטלפון ולא מעז לחייג.

"זאת הדרך היחידה שאני יכול לעזור לאבא ואמא ולבית חב"ד שלנו..." חשב לעצמו וקרר בנחישות אל הטלפון בפעם העשירית לפחות. הפעם הוא מיהר לחייג כדי

במדור זה תוכלו לנסות לשער מהי ההלכה שמסתתרת בספור נשמח מאד אם תשתפו אותנו במסקנות שלכן.

hebrew@myshliach.com

ההלכה הקודמת:

בל יראה ובל ימצא הוא איסור על אדם מישראל להשאיר ולקיים חמץ ברשותו בפסח.

תודה רבה לשלוחים ששלחו אלינו את התשובה:

מושקא בוטמן - קומבודיה
דבורה שירה הלפרין - בולגריה
חיה מושקא הלפרין - בולגריה

נושא / נושא

הזמן אודל..

בין ספירת העומר לגאולה

כשעושים אותה לא רק באופן של "מצוות אנשים מלומדה", אלא כאילו הדבר נוגע לנו בנפש וחשוב לנו עד שאנו ממתניים עבורו כל כך.

אבל בואו ונשוב לרגע לספירה המקורית של בני ישראל לאחר יציאת ממצרים לקראת מתן תורה. על פניו, לכאורה, כשמציצים במלות הספירה, מתעוררת תמיהה קשה ולא מובנת. הרי כפי שהקדמנו כשמחכים נואשות בציפייה דרוכה למשהו שיקרה, לא סופרים כמה זמן עבר כי אם כמה זמן נותר. צופים על שעון החול עד שהגרגיר האחרון שבו ייפול לחלק התחתון. לא מתבוננים בכמות גרגירי החול שכבר נפלו מטה. אם כן מתאים היה הכי לכאורה שתתמקד הספירה בימים שנותרו לקראת מתן תורה ופחות לכמות הימים והשבועות שחלפו מאז שהתחלנו לספור.

שמחת הגאולה

על אחד מגדולי ישראל זצ"ל מספרים שהתאוננו בפניו על אודות הזמן הרב שחלף על בני ישראל בגלות ועדיין משיח לא הגיע. חלפו אלפי שנים שאנו בגלות, אמרו לו, כבר נראה שהסוף רחוק ביותר, אין שום חרך של תקווה. רק שמע זאת הצדיק ושמה שמחה גדולה ואמר לשואלים: ככל שהולך הזמן ומתקדם צריכים אתם להיות בשמחה גדולה יותר כיוון שכל שניה שחולפת רק מקרבת אותנו לאותו רגע נכסף. נכון אמת שבמבט חיצוני הידיעה על הזמן הרב שחלף

הבטתם פעם בפניו של אדם הממתין נואשות להתרחשות מסוימת? לא צריך להיחנן בחוש דמיון יצירתי ומפותח בכדי לתאר את הרגע. העיניים זזות ורצות לכל כיוון, הרגל ככל הנראה דופקת במהירות ללא מנוחה, והשיניים קוססים את הציפורניים. ויש עוד תנועה אחת עיקרית, אולי האופיינית ביותר לרגעים בהם ממתניים לו שיקרה: המבט בשעון כל רגע. אם תרצו, זוהי נקודת התמצית של ההמתנה. לראות מתי יגיע הרגע. נו, כמה נשאר, כמה דקות כמה שעות. אם אנחנו לפני טיול מאתגר ומהנה שממתין מעבר לפינה, סופרים אנו את הימים עוד ועוד כמה נותר. ככה זה כשממתניים למשהו.

גם בני ישראל, מספרת לנו התורה, תיכף ביציאת מצריים החלו לספור את הימים והשבועות עד לרגע הגדול. המטרה ביציאה ממצרים הייתה להגיע לעבר הר סיני ולקבל את התורה הקדושה מאת הקדוש ברוך, ובני ישראל ציפו לרגע הזה ללא הרף וספרו את הימים.

כשסופרים לקראת משהו, ולא ממתניים באדישות לזמן שיחלוף ויעשה את שלו, סימן שהדבר נוגע. כך בדיוק על כל אחד מאתנו ללמוד מבני ישראל בבואנו לקיים תורה ומצוות. לנסות לפעול אצל כל אחד מאתנו תענוג וציפייה דרוכה, תשוקה והתעניינות לקראת הרגע שיגיע. זה מעצים בעשרות מונים את התענוג והשמחה והנחת הרבה לקדוש ברוך הוא בעשיית המצווה.

פתקים. באלף תשע מאות תשעים ותשע פתקים מתוכם כתובה המילה 'לא' ורק בפתח אחד ויחיד כתובה המילה 'כן'. אליהו, כך נקרא לו, קיבל הבטחה: כאשר הפתק שעליו המילה 'כן' ייצא מן התיבה יזכה הוא בפרס יקר ערך.

הפתקים מתערבבים היטב בכל הקופסא והיד נשלחת פנימה מבלי להציץ, איזה פתק יוצא? אולי עם 'כן' אולי עם 'לא'... אליהו במתח. ומגלים ש.. 'לא' הוא הפתק הראשון שיצא, וכך עוד פעם ועוד פעם שתמיד יוצא 'לא' עד שנשארים שני פתקים בלבד בתוך התיבה. אליהו כבר שבור ורצוץ לגמרי. במשך אלף ותשע מאות ותשעים ושמונה פעמים נאלץ להימתח מחדש עד שנחל אכזבה מרה. כעת הוא לא מוכן יותר, אין לי סיכוי - הוא אומר, ויוצא החוצה בעצבים. בפנים, להזכירכם, שני פתקים בלבד. כמה הם הסיכויים שייצא הפתק עם המילה 'כן'? אם תשאלו את אליהו, הוא אפילו לא מוכן לשמוע. "במשך כל כך הרבה פעמים יצא הפתק הלא נכון, ודווקא כעת ייצא זה שאני ממתין לו?!"

אבל כולנו מבינים שטיפש הוא במאוד. והרי כל כך הרבה זמן הוא המתין, נשארו שני פתקים בלבד. הרגע שלו והוא כל כך מחכה קרוב מתמיד, ודווקא כעת הוא מתייאש ונס?

כך בדיוק גם המבט שלנו על זמן היותנו בגלות. אסור להביט ולומר אין סיכוי - ההפך הוא הנכון: הזמן שעבר, עוד יום ועוד שבוע, רק קירב אותנו אל הרגע.

עלולה להכניס לייאוש או לגרום לספיקות להתחיל לכרסם, אולם לאמתו של דבר ההפך הוא נכון - בזמן שחולף מקבלים אנו עידוד ותקווה נוספת שהרגע שלו אנו כל כך מצפים קרוב מתמיד ויתרחש במהירות.

זהו ההסבר אם כן לצורת הספירה של ספירת העומר. צורת ספירה שמלמדת אותנו לא ליפול לזרועות הייאוש כאשר הרגע הנכסף לא מגיע, אלא להתמקד בדרך שעברנו ולהבין עד כמה שהרגע לו אנו מחכים קרוב אלינו ביום אחד יותר, בשעה יותר ואפילו ברגע קטן בכל רגע שחולף.

גם, ובעיקר, בהמתנה שלנו כיום - כשאנחנו בעיצומה של הגלות הקשה. כל כך חדורים וממתנים אנו לרגע בו יתגלה משיח ויבנה בית המקדש על תילו. כל יום מחדש אנו קמים בבוקר עם ידיעה וציפייה כנה שהיום יהיה היום המיוחל. אולם שעה ועוד שעה חולפת השמש שוקעת אל המים והלילה מפציע על היקום ואופס, עוד יום חלף ומשיח לא מגיע. ככה עוד יום ועוד יום, ועלולים חס ושלום להתחיל לתפוס ייאוש, אולי להתרגל למצב. בא ספירת העומר ואומר לך: חייל בצבאות השם! שליח צעיר של הרבי! ההפך הוא הנכון, עליך להתבונן ולספור את כל אותם ימים שחורים שחלפו שבהם לא הגיע משיח ולהבין שכל אחד מהם קידם אותנו בעוד רגע ובעוד פסיעה לקראת גילוי המשיח.

למה דומה הדבר, לקופסת פתקי הגרלה. בואו ונתאר לצורך העניין שבתובה ישנם אלפיים

שאלות לשלוח

בפינה זו תוכלו להפנות שאלות לאחичם השלוחים.

שאלות בענייני השליחות, שאלות בענייני הלימודים שלכם. ואפילו סתם שאלות כי אפשר.

זהו המקום בשבילכם!!

שאלות ותשובות ניתן לשלוח למייל
HEBREW@MYSHLIACH.COM

